

Kakor mrlič v tramvaju

Ko je nastajala, pa tudi lansko poletje, ko je zmagovala z močnim psihološkim pritiskom nad zbeganim javnim mnenjem, je Craxijeva petstrankarska vlada poudarjala predvsem troje o sebi. Prvič, da je dokaz stabilnosti in učinkovitosti, drugič, da je brez alternativ, tretjič, da temelji sodelovanje petih strank na skupni viziji posodabljanja italijanske družbe. V polemikah so nam ničkolikokrat metali pod noge, češ da smo prav komunisti s svojimi pogledi in interesi, ki smo jih branili, le nadležna zapreka na poti modernizacije Italije v dobi elektronike in preraščanja industrijske družbe.

Koliko vode je preteklo pod mostovi Tibere, bi lahko vzklikali z Rimljanom, ki razsanjano, skorajda cinično opazuje premike v palačah oblasti večnega mesta! Zmagoslavje Bettina Craxija in pajdaša Ciriaca De Mite sta spahnela, njuhim odnosom dajejo ton predvsem ostre, žolčne in sovražne polemike. Tudi občila, ki jih sicer nadzorujejo vladne stranke, ne skrivajo preproste resnice, da je bila skupna strateška vizija le pesek v oči in da se v resnici petorica

Stojan Spetič

vladnih strank strinja samo o enem: o razdelitvi oblasti, ki naj izloči iz igre komuniste, se pravi edino politično in družbeno silo, ki želi zares spremeniti italijansko družbo na pragu tretjega tisočletja. Časopisi danes priznavajo, da se petorica strank pravzaprav ne strinja o ničemer: ne o zunanji politiki (pomislimo samo na problem odnosa do Arabcev in drugih sredoziemskih držav), ne o finančni politiki (spori med Gorio in drugimi ministri so vedno na dnevnem redu), o šolski reformi tudi ne (verouk ni izjema), da ne govorimo o politiki gospodarjenja z državnim kapitalom ali usmerjanja radiotelevizijskega sistema. Celó o tem, ali naj z britansko helikoptersko družbo sodeluje državna «Agusta» ali privatna «Fiat» nimajo vladne stranke skupnih pogledov. Tudi v tem primeru tekmujejo, katera se bo bolj prikupila privatnemu kapitalu ali Amerikancem...

Craxijeva pustolovščina se tako klavr-

no zaključuje. Pravzaprav se je že zaključila, ne glede, ali bo ministrskemu predsedniku uspelo doseči novo zaupnico o finančnem zakonu, kot jo je že izsilil v znak solidarnosti s klerikalno ministrico za šolstvo. Za to vlado že velja prisposoda, ki je zelo znana v italijanskem političnem žargonu in dovolj slikovito ponazarja sedanji politični položaj. Ta vlada je kakor potnik v prenatrpanem tramvaju, ki ga je stoje zadela kap. Je mrtev, vendar ga v gneči drže konci, dokler tramvaj ne pride do končne postaje. Tedaj bodo potniki izstopili, mrlič pa se bo končno zrušil na tla.

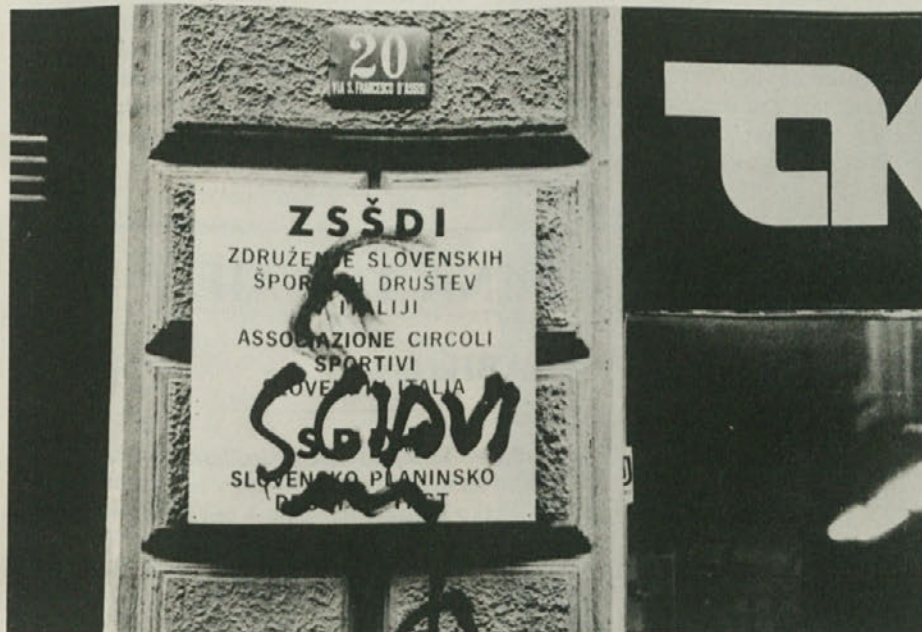
Končna postaja italijanskega političnega tramvaja pa se zdijo kongresi najpomembnejših italijanskih strank: demokristjanov, socialistov in, seveda, komunistične partije.

Najbrž ni naključje, da vsi pripisujejo kongresom tolikšen pomen, ki ni rutinski, niti liturgični. Vsaka izmed temeljnih političnih sil bo morala povedati, kaj predlaga za razvoj italijanske družbe in za rešitev njenih kričečih in vnebovpijočih družbenih in gospodarskih stisk, kot so mladinska brezposelnost ali razraščena mafijška kriminala v državnem aparatu.

Krščanska demokracija bo morala povedati, ali namerava nadaljevati po poti spreminjanja v konzervativni pol italijanske družbe ali pa se bodo tudi v njenih vrstah pojavile pogresivne sile.

Socialisti morajo povedati, ali so razumeli falimentarno lekcijo Craxijevih let, ko so bili talci zmernih sil v KD, medtem ko so se v njenem imenu spopadali z levico. Reformistična alternativa v italijanski družbi je možna samo v znamenju enotnosti levičarskih sil.

KPI bo morala odgovoriti, ali je razumela lekcije volilnih porazov zadnjih let in če bo sposobna še drzneje in na ustvarjalen način stopiti v politično arena, kjer predstavlja svežo silo z etičnim pogledom na politiko in interese vseh delovnih ljudi. V tem smislu je najbrž bil vržen v javnost predlog o programski vladi, se pravi oblasti, ki naj zares uresniči dogovorjene programske točke. Kajti to je preizkusni kamen dobre volje in preverjanje, ali besede ustrezajo dejanjem.

Ne obsojamo pobalinov, ki so jim mazaško podlost naročili. Na zatožno klop spadajo vsi, ki desetletja ščuvajo k narodnostni nestrpnosti, zastrupljajo mladino v šolah, izkoriščajo tudi take akcije za opravičevanje svojega zavlačevanja pri priznavanju pravic Slovencev. Mazačem bi zadostovala krepa zaušnica, kaj pa tistim, ki so jih naročili in vzgajili?

Ob zaključku dela raziskovalne komisije

Evropski parlament o fašizmu in rasizmu v Evropi

Prejšnji teden se je Evropski parlament zbral, da bi razpravljal o dokumentu, ki ga je sestavila posebna komisija, katere član je bil tudi tržaški poslanec Rossetti, o pojavih fašizma in rasizma v Evropi.

Dokument že s svojim obsegom (105 strani) prča, da je ta pojav zaskrbljujoč: terorizem in pokoli v Italiji, volilni uspehi Le Pena v Franciji, xenofobija in rasistični izpadi v številnih državah nad temnopoltimi, emigranti, pripadniki različnih narodnosti in etničnih skupnosti, vse to so pojavi, ki resno ogrožajo demokratično življenje.

«V Evropi vse bolj odkrivamo nove

poteze etnične in kulturne raznolikosti, ki našo celino bogatijo. Po drugi strani pa je gospodarska kriza poostrila napetosti med različnimi etničnimi, kulturnimi in verskimi skupnostmi, kar lahko privede do ustvarjanja ozračja nestrpnosti in sovražstva do drugačnih» pravi omenjeni dokument. «Toda Evropa je dolžna, da premaga takšne težnje, vse sile in institucije morajo poiskati o tem skupna stališča, preko političnih razhajanj».

Dokument predlaga tudi konkretne rešitve, med katerimi strogo izvajanje zakonov proti fašizmu in rasizmu, iskanje novih oblik zaščite in brezplačno sodno

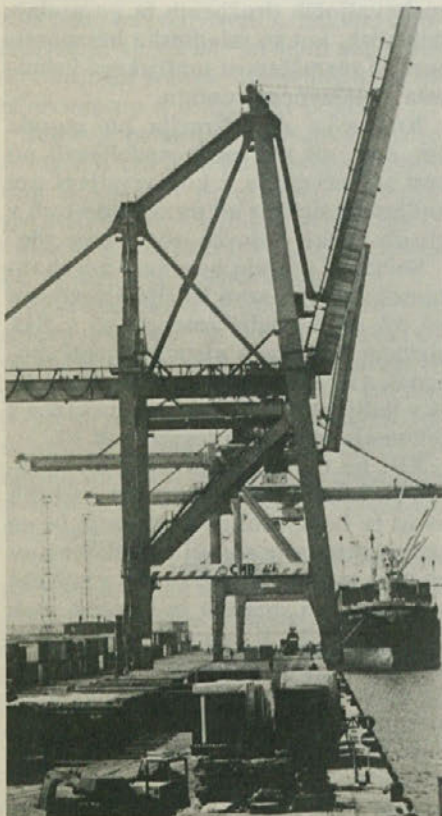
pomoč za prizadete. Nadalje predlaga evropsko leto za boj proti rasizmu, xenofobiji in diskriminaciji, ustanovitev posebnega organa na evropski ravni, podpiranje učenja manjšinskih jezikov in kultur v vidu odpiranja do teh skupnosti, dodatni napor, da se doseže enakopravnost na vseh ravneh v vzgojnih strukturah in politiki.

Poslanec Rossetti, ki je od vseh italijanskih predstavnikov edini spregovoril na skupščini, je poudaril, da hoče ta dokument biti opozorilo, da moramo poostri pozornost in demokratično kontrolo preden pojav preseže varnostne meje. Ni dovolj, da spremljamo volilne uspehe organiziranih sil desnice: zavedati se moramo, da je prisotna tudi zakrita protidemokratična dejavnost, ki je določene reakcionarne komponente v Italiji in izven nje niso nikoli povsem opustile.

TČ.

Predlog KPI za tržaško prosto carinsko cono

V okviru nove ureditve prostih carinskih con, ki je v razpravi pri evropskem parlamentu, nove možnosti za Tržaško-Tiskovna konferenca evropskega poslanca Giorgia Rossettija

V soboto je poslanec Giorgio Rossetti predstavil javnosti predlog skupine KPI za izenačenje statusa tržaške proste cone s cono v Hamburgu, ki jo je italijanska vlada izgubila ob ustanavljanju EGS, nudi nova ureditev področja, ki je sedaj v razpravi pri evropskem parlamentu in ki bo po vsej verjetnosti odobrena v mesecu februarju.

Po dosedanji ureditvi, ki izhaja iz leta 1969, so proste cone «vsako ozemlje, ki ga države članice določijo za to, da se blago, ki se nahaja na njem, smatra izven carinske cone skupnosti glede vsake vrste obdavčenja». Na teh ozemljih se blago lahko skladišči in preklada, obdeluje v smislu ohranjanja kvalitete in izboljšanja zunanega izgleda, medtem ko je predelava vezana na vrsto pogojev in dovoljenj. V tem okviru dosedanja ureditev izrecno izvzema Hamburg, kjer predelava ni vezana na ekonomske pogoje. Ureditev, ki je sedaj v razpravi, bo ukinila ekstrateritorialnost prostih ca-

rinskih con, toda potrjuje izjemo Hamburga.

Predlog KPI, ki izraža zahteve vseh gospodarskih, političnih in institucionalnih sil v Trstu, predvideva enak položaj tržaške proste cone, ki je v preteklosti takšno ureditev že imela. V teh letih je namreč ta omejitev hudo prizadela tržaško gospodarstvo in sodi med odločilne vzroke za nazadovanje pristaniške dejavnosti.

«Naš predlog je sad dolgih razgovorov s predstavniki Ente porto. Zavedamo se, da bo njegova odobritev težavna, saj so italijanski predstavniki zopet pozabili vključiti vprašanje Trsta v okviru dela komisije, tako da bomo morali to storiti po zahtevnejšem postopku v parlamentu. Pomembno se nam zdi, da smo prejeli podporo in podpis poslanca KD Costanza, vendar upamo, da bodo tudi drugi preko različnih poti pritiskali v tej smeri» je zaključil Rossetti.

ZVEZA ŽENA ITALIJE

VABILO

Drage prijateljice in tovarišice, zbrale se bomo v petek 31. januarja ob 17.30 v dvorani Novinarskega krožka (Corso Italia 12) ob priliki 40-letnice ustanovitve ZŽI - UDI v našem mestu, da bomo pregledale pot, ki jo je žensko gibanje naredilo v teh letih, skupaj s tovarišicami, ki so te bitke doživele v prvi osebi.

Ob priliki bomo tudi predstavili izkaznico ZŽI - UDI za leto 1986. Sledila bo skromna zakuska.

S prijateljskimi pozdravi.

Za pokrajinski koordinacijski odbor
Ester Pacor

Pisma uredništvu

Vodstvo šentjakobske sekcije KPI v Trstu nam je sredi decembra poslalo pismo, ki ga objavljamo v celoti. Pismo smo prejeli v italijanščini, zato smo ga morali prevesti.

*Komunistična partija Italije
Sekcija «A. Cattonar» - Sv. Jakob*

*Direktorju «Dela»
Pokrajinskemu vodstvu KPI
Tržaški federaciji KPI*

*Dragi tovariši
na sestanku našega sekcijskega vodstva
smo razpravljali in komentirali vsebino
članka «Ženeva», objavljenega v Delu
št. 22 (priloga Pest).*

Tovariši in tovarišice so soglasno izrazili ogorčen protest vkolikor smatramo, da je vsebina tega članka izraz zagovednega kvalunkvizma, vrednega «Cittadelle» in/ali «Candida», ne pa glasila KPI.

Med tem so mirovna gibanja, demokratične organizacije in naša partija pozdravili prvi, pa čeprav nesiguren, korak v smeri možnega (pa čeprav še ne verjetnega) sporazuma, ki bi odpravil jedrsko nevarnost. Prepričani smo, da so široka gibanja zadnjih let, obenem z novo politiko odpiranja sovjetskega vodstva, vsaj deloma, če že ne odločilno, prispevali k ustvarjanju novega ozračja, ki dopušča nekaj upanja, in s stavkom «tudi če se nič ni spremenilo, nič ni več kot prej» se popolnoma strinjamo, ker izraža današnji položaj, medtem ko članek «Ženeva» podira te naše nade in pričakovanja, izničuje vsebino konkretnih dosežkov v obrambo miru (pohod v Assisi, izjave ameriških zdravnikov in znanstvenikov, itd.) s trditvijo, da niso služili ničemur vkolikor so narodi ne glede na vse to impotentni pred nekaj pijancev in drogirancev, ki neizogibno odločajo o njihovi usodi.

Kot komunisti, vsakodnevno zavzeti v širjenju politike naše partije v teritoriju, pazljivi in delavni v prizadevanjih za dosego postavljenih ciljev, ki smo jih sprejeli, se ne pustimo vplesti v takšno početje, kot tudi ne kot subjekti, ki so občutljivi za mirovna gibanja, v katerih smo neposredno aktivni.

Dejstvo, da je nekdo sposoben izbrana izražanja, kot je avtor omenjenega članka, ne avtorizira širjenja misli, ki lahko speljelo bralca na napačno pot s svojim fatalističnim kvalunkvizmom.

Iz tega razloga smo zavrnilli dostavljene izvode «Dela» in formalno zahtevamo objasnilo s strani odgovornih, tudi preko samega «Dela».

Prepričani smo, da bo naš protest naletel na razumevanje in da bodo naše zahteve sprejete.

S tovariškimi pozdravi.

Vodstvo sekcije Sv. Jakob
Trst, 10. decembra 1985

Pojasnilo uredništva:

1. Zapis «Ženeva» je bil objavljen v «Pesti», ki je priloga ZKMI, torej samostojne organizacije mladih komunistov. Svoj protest je šentjakobska sekcija KPI nasloвила na zgrešen naslov.

2. Glede vsebine članka se strinjamo, da izraža zgolj osebno mnenje avtorja, ki je na paradoksalen način hotel izraziti čustva lastne nemoči ob dejstvu, da se svetovne velesile pogovarjajo o naši usodi. Prepričani smo, da W.Š. v tem članku podcenjuje vlogo mirovnih gibanj. Čeprav se nam zdi, da članek ni bil komentar o ženevskem srečanju, pač pa čustven izbruh, ki najbrž ponazarja določeno stisko naše mladine. S to mladino (in tudi s tovarišem W.Š.) moramo razpravljati z argumenti, ne pa s cenzuro in nedemokratičnimi ukrepi.

3. Tak, nedemokratičen ukrep, je samovoljni sklep vodstva šentjakobske sekcije KPI, ki ni samo grajala članka tovariša W.Š., pač pa tudi sklenila, da ne raznaša «Dela» in «Pesti» slovenskim bralcem, ki so najbrž sposobni vsaj toliko kritične presoje, kot šentjakobsko sekcijsko vodstvo. Tako so bili slovenski bralci prikrajšani za 16 strani branja zaradi članka, ki je vsega obsegal manj kot 50 vrstic.

Taka metoda preventivne cenzure in samovoljnega ukrepanja je nedopustna in nesprejemljiva. Vsak ima pravico, da pove svoje mnenje, zahteva razčiščenje na pravem naslovu, toda samo v okviru spoštovanja demokratičnih načel in zrelosti vseh tovarišev.

Uredništvo

P.S.: Zanima nas, ali šentjakobski tovariši z enako strogostjo ocenjujejo tudi pisanje ostalega partijskega tiska. Osrednje glasilo KPI «Unità» je prejšnji teden objavilo reklamo, v kateri se SS-ovci in italijanski fašisti imenujejo «bor-

ci za svobodo narodov in človeško dostojanstvo». Je šentjakobska sekcija prav tako vrnila izvode našega dnevnika? Kolikor vemo, tega ni storila.

• •

Pismo, ki so ga tovariši sekcije «Cattonar» nasloவில் na «Delo» zahteva, mislim, vsaj kratek odgovor.

Odločitev skupine mladih iz vrst ZKMI, da se občasno oglašajo s posebno, samostojno vodeno prilogo, v «Delu», predstavlja po mojem pozitivnem in važen znak odprtosti do razprave in soočanja ki jih skuša ZKMI vzpostavljati v različnih okvirih. «Pest» se je torej rodila kot nekakšna odprta tribuna, na kateri naj se srečujejo svobodno izražena stališča o najrazličnejših argumentih. Prvi rezultati se zdijo glede na to spodbudni, in učinek, ki ga imel ta poskus med mladimi Slovenci kaže na pravilnost te poti.

Kar zadeva članek, ki so ga tovariši sekcije «Cattonar» obravnavali, naj rečem, da imajo vso pravico, da se ne strinjajo z duhom in vsebino vsakega članka, ki je objavljen v partijskih glasilih (in podpisani se ne strinja z obliko in načinom razmišljanja v omenjenem članku), toda to, mislim, ne opravičuje zavračanja širjenja časopisa samega, ki je, končno pripravljen, da objavi vsako eventualno kritiko, in je s tem nenadomestljivo sredstvo za izmenjavo stališč in idej, bodisi splošno sprejetih, kot tudi «nadležnih», seveda ob spoštovanju načel največje iskrenosti in medsebojne korektnosti.

Z naše strani smatramo torej, da je incident zaključen, v upanju, da so nas pravilno razumeli bralci «Dela» in predvsem tovariši šentjakobske sekcije «Cattonar».

Gianni Cuperlo
Pokrajinski tajnik ZKMI

Trst kot znanstveni center, to je naslov prve letošnje pobude Skupine 85. Na srečanju, ki se je odvijalo 21. t.m. dvorani Baroncini v Trstu, so sodelovali tržaški univerzitetni profesorji Tullio Weber, Giuseppe Furlan, Luciano Fonda, in Domenico Romeo. Prikazali so cilje in probleme Mednarodnega centra za teoretsko fiziko, Mednarodnega centra za genetsko inženirstvo in laboratorija na «sinkronsko svetlobo».

Ženeva, predlog Sovjetske zveze, vloga Evrope

Razorožitev ne more več čakati

Razvoj dogodkov od nedavnega srečanja «na vrhu» v Ženevi zgleda tako pozitiven, da mu skoraj ne morem verjeti.

Srečanje samo je namreč, mislim, pustilo vse brez besed: tako se je vsaj zgodilo meni in tako sem tudi interpretirala nejasnosti, pretiravanja v obe smeri, ki so izhajala iz prvih komentarjev. Ti isti zadovoljni nasmehi, zaupni prijateljski razgovori po tolikih letih najhujših medsebojnih obtožb, so zgedali preveč tatrlni, premalo iskreni, preveč «politični». Če smo vajeni, da naši politiki razpravljajo o naših najvažnejših življenjskih vprašanjih s širokim nasmehom na ustih, tega nismo pričakovali z druge strani, kjer smo vedno videli morda res pretoge obraze, ki so pa vzbujali občutek resnosti.

Pa vendar kaže, da so nasmeški bili upravičeni. Iz teh dni je predlog, ki si ga tudi v našem velikem predženevskem pričakovanju ne bi upali sanjati: odprava atomskega orožja do leta 2000. Podrobno izdelan širok načrt za postopno, a hitro denuklearizacijo. 5 do 8 let za 50% zmanjšanje strateškega orožja, s končnim ciljem 6.000 atomskih konic na stran v tej prvi fazi, kjer je predvidena popolna odprava ameriških in sovjetskih raket na srednji doletni iz Evrope, ob obvezi Francije in Anglije, da ohranita sedanji obseg atomske oborožitve. Kot dokaz dobre volje je SZ podaljšala

za tri mesece moratorij o jedrskih poskusih. V drugo fazo so vključene tudi vse druge države, ki naj bi se obvezale, da ne razvijajo svojega atomskega potenciala in da ga obdržijo na lastnem teritoriju. SZ in ZDA naj bi v tej fazi odpravile taktično orožje. Med leti 1995 in 2000 naj bi vse države uničile atomsko orožje.

Takoj bi morali državi prekiniti z atomskimi poskusi, temu moratoriju naj bi se čimprej priključile ostale države. Obenem bi morali prekiniti z nadaljnim raziskovanjem v tej smeri, predvsem pa opustiti vsak načrt o oboroževanju vesolja. V istem roku naj bi se odrekli tudi kemičnim orožjem s preusmeritvijo proizvodnje in uničenjem vseh obstoječih rezerv.

Tudi tradicionalna oborožitev, o kateri se pogajajo na Dunaju, se lahko s primernimi dogovori zmanjša. SZ podpira najširše dogovarjanje na vseh ravneh in področjih.

Ta kratek pregled je verjetno dovolj, da opraviči uvodno pripombo. Iskreno upam, da je ta pesimizem le sad dolgotletnega obupa ob spremljanju novic s tega področja. Da so vodilni politiki le razumeli, da pomeni zapravljanje tolikih sredstev, tako materialnih kot človeških, v orožje, ki bi ga priseben človek nikoli ne uporabljal, ne samo izredno veliko izgubo, temveč predajanje usode nas vseh v roke kakega norca?

Rakcije iz Washingtona vsaj na prvi pogled tudi sugerirajo takšen občutek. Reagan govori o 50% zmanjšanju strateškega orožja v vidu njegove popolne odprave, o medsebojni kontroli raziskovanja in podobno. Vztraja pa pri svojem načrtu o «vojni zvezd», ki ga SZ odločno odklanja. Prve ocene sovjetskega predloga se skrivajo za izjavami «o nepričakovanem preobratu». Reagan govori o «konstruktivnih predlogih», vendar se dvigajo takoj tudi glasovi o propagandnem manevru, podpori krogom, ki nasprotujejo načrtu o «vojni zvezd», o «pasteh». Vsi pa priznavajo, da je predlog pozitiven, da so se stališča zblížala.

Ženevska pogajanja se nadaljujejo, v strogi tajnosti, vendar je vzdušje povsem drugačno. Kljub temu, da se v Sredozemskem morju zbirajo ladje obeh velesil.

Ravno v zvezi z dogodki zadnjih tednov v Sredozemlju se postavlja vloga evropskih držav v mednarodnih naporih za mir in razorožitev. «V tem momentu, ko je ženevski vrh odprl nova upanja, je dolžnost in interes Evrope, da se razgovori spremenijo v dejanja» je izjavil Natta med razpravo v evropskem parlamentu. «Evropa ne more več čakati, to vprašanje je danes na prvem mestu».

Tatjana Čuk

JUŽNA AFRIKA - vzvratno štetje za rasizem

Nauki iz zgodovine in številke kažejo, da bo prej ali slej črno ljudstvo iz Južne Afrike gospodar na svojih tleh. Da je ta čas še daleč se v prvi vrsti zavedajo prav domačini, belci pa so istočasno prepričani, da se bo to zgodilo prej kot se je še pred kratkim mislilo.

V Južni Afriki si že leta in posebno v zadnjih mesecih sledijo nemiri, ki postajajo vse bolj krvavi. Še vedno pa plačujejo krvni davek skoraj samo črnici.

Moči, ki si stoje nasproti, so povsem različne. Na eni strani je 22 milijonov črnškega prebivalstva, ki je ob skoraj suženjskem statusu in po desetletjih političnega in kulturnega terorja v veliki meri demoralizirano in strto. Tej masi ljudi stoji nasproti kakih 5 milijonov belcev, v rokah katerih so poljedelstvo, trgovina, ruda in industrija ali vsaj uprava teh bogatstev, kajti lastniki velikih obratov so v veliki večini tuji kapitali-

Bruno Križman

sti. Britanci tu prekašajo ZDA z razmerjem 2,5:1. Pri politični sliki, ki izgleda s počestnimi upori in s skoraj dnevnimi žrtvami ter s togim stališčem vlade že mesece neizpremenjena, se nekaj vendar premika.

Sistem bele nadmoči sloni na 83 tisočih moderno opremljenih vojakov, na 43 tisočih policistov (polovica črne polti) in na mreži črnških plačanih ovaduhov in obveščevalcev na najrazličnejših ravneh.

Z naravnim voditeljem Nelsonom Mandelo v zaporu že od leta 1962 je upor brez prave glave (neki politični komentator je zapisal «brez Lenina») in se drobi v stotine majhnih organizacij. Mandela je simbol izobčene organizacije African National Congress (ANC), ka-

tero sedaj iz Lusake (Zambija) in Londona vodi Oliver Tambo. ANC zagovarja oborožen boj, vsebuje znatno število komunistov in je prvotno strategijo hitrih napadov na vojašnice ali policijske postaje ter sabotaž na gospodarske objekte spremenila s tem, da so sedaj pri takih akcijah možne tudi žrtve med belim civilnim prebivalstvom. ANC uživa vojaško in humanitarno pomoč od Sovjetske zveze in drugih socialističnih držav, ki pa spričo strogo nadzorovanih meja s težavo dosega koristnike. Znatna gospodarska odvisnost nekaterih (tudi socialistično usmerjenih) držav juga Afrike od Južnoafriške republike (JAR) — Zambije, Mozambika, Botsvane in Svazilanda — je botrovala, da je JAR od vlad teh držav izsilila vsaj formalno prepoved delovanja ANC na njihovih tleh. ANC dobiva humanitarno pomoč tudi od zahodnih evropskih držav (naj-

več in Norveške in Nizozemske), žal pa nobenega orožja.

Smatra se, da je ANC glavni pobudnik vseh nemirov zadnjih mesecev, pri organizaciji pa je brez dvoma sodelovala tudi fronta United Democratic Front (UDF), ki je zveza kakih 600 raznovrstnih organizacij, z nominalnim ciljem odprave rasnega razločevanja, vendar z verjetnimi cilji prave politične stranke. UDF vodi pater Allan Boesak. V UDF so tudi pripadniki ANC, vodstvo pa se vplivu tega gibanja izogiba.

Sporno vlogo igra vodja naroda Zulu (6 milijonov ljudi) Mangosuthu Gatsha Buthelezi, ki se formalno zavzema za brezpogojno osvoboditev Mandele, odkrito pa se otepa vpliva ANC in popolnoma se je vživel v vlogo «demokratsko» izvoljenega voditelja «home-landa» Kwa Zulu, poldržavne enote kamor so belci stlačili črnce, da bi jim odvzeli enakopravno državljanstvo in jih kot tužce lažje izkoriščali. Marsikdo vidi v njem Quislinga.

Anglikanskega škofa Desmonda Tutuja je na prva mesta vrgla Nobelova nagrada za mir. Dejansko nima prave ljudske podlage in povsem mogoče je, da je do nagrade prišel načrtovano. V njem vidijo tudi kapitalisti zelo zmernega človeka, ki naj bi bil posrednik pri morebitnih pogajanjih.

V beli manjšini so Afrikaner potomci prvih kolonov in so precej močno vezani na zemljo. Afrikaner so zakrknjeni rasisti, predstavljajo pa približno 60 odstotkov belcev. Drugi val bele kolonizacije so predstavljali Anglos, katerih je za 40 odstotkov. Anglos so znatno bolj dovzetni do sprememb. Večina Afrikaner je strnjena v National Party (NP), največ Anglos pa v Progressive Federal Party (PFP). NP naj bi izgubljala na moči tako na levem kot desnem krilu.

Oblike boja so v zadnjih mesecih zajele tudi terciarni gospodarski sektor z bojkotom trgovin belcev, kar spravlja ob živce (in denar) dokaj debelo plast belce prebivalstva. Najbolj vneti zagovor-

niki sprememb v korist črncev so sedaj tisti, ki so za vse zlo krivi: kapitalisti. Zavedajo se namreč, da se pri vse večji zaostitvi manjšajo možnosti sprave in da je v nevarnosti njihova bodočnost. Kar skrbi tuj kapital so vse jasnejši dokazi, da se upor spreminja iz zgolj rasnega v razredni in da je v črnskih getih seme družbene revolucije. Vse več je tajnega sestajanja in dokaj redna postajajo kaznovanja tistih, ki sodelujejo z belci kot policisti ali ovaduhi. Ovaduhi največkrat plačajo z življenjem, policiste pa potiskajo iz črnkega okolja s požigom hiš in grožnjami. Za režim postaja novačenje novih moči vse težje in vzdrževanje svojega reda vprašljivo.

Nedvomno si nihče ne pričakuje zelo hitrih razpletov, kajti rasistična vlada ima, pri vojaškem proračunu 3 milijard dolarjev letno, še vedno dovolj tankov in pušk, da še poviša krvni davek domačinov. Šibkejšo gospodarstvo pa začneja marsikomu odpirati oči in prodirajoča politična zavest mlajših generacij je pri tem važen pospešek.

Tri pojmovanja demokratične alternative

Italijanska komunistična partija in določanje njene strategije

Rinascita – Gianfranco Pasquino

Razmišljati o težavah v zvezi z alternativo pomeni v prvi vrsti razčlenjati komunistični predlog za alternativo, kajti le-ta je tisti, ki je obrnjen k volivnemu telesu in ki je naslovljen na morebitne družbene in politične ter strankarske zaveznike.

Neka dvoumnost je na različne načine zapletala uresničevanje demokratične alternative. V glavnih črtah bi bilo moč vprašanje zastaviti v takšnihle okvirih. Ali naj demokratična alternativa predstavlja razhajanje s prejšnjo stopnjo tako konkretne nacionalne solidarnosti kot tudi teoretičnega (ker ni bil nikoli uresničen) zgodovinskega kompromisa, zaradi česar je potem skrajno nujno, da podčrtamo tiste prvine, ki predstavljajo novosti in razlike, se pravi tako imenovane censure? Ali pa ne gre za razhajanje, zaradi česar pa je prav, če natančneje opredelimo, kateri so tisti razlogi, zaradi katerih kontinuiteta ne po volilni plati (ker se je pač končala s čisto izgubo, ki znaša štiri odstotke) ne po politični plati (ker je prišlo do postopnega poslabšanja odnosov s socialisti in do ponovnega odmikanja krščanskih demokratov, ne glede na to, ali so le-ti sploh kdaj privolili v zamisel o nekakšnem zgodovinskem kompromisu...) ne velja več za ustrezno, pri čemer pa je hkrati v rabi izrazoslovje, ki namiguje ravno na nekaj, kar naj bi bilo *alternativa*.

Semantična sestavina bi lahko ostala ob strani, če bi ne šlo za to, da poznamo skrb, ki jo italijanski možje politike posvečajo uporabi političnih formul in izrazov

in ki jo v velikem obsegu delijo tudi ljudje iz komunistične vodstvene skupine (ki je že našla načine, da se diferencira pri razlagi zgodovinskega kompromisa, na primer tako, da je podčrtala potrebo po ustvarjanju novega »družbenega bloka« namesto preproste fronte ali zavezništva tistih sil, ki se zavzemajo za obrambo in ohranjanje demokracije). Dejansko je Berlinguerov sklep, da opredeli novo strategijo kot *demokratično alternativo* (in zdi se, da je ostala ta opredelitev poslej v veljavi za vso partijo in da jo je v tej različici potrdil tudi Natta), po mojem mnenju proizvod dveh stekajočih se nagibov (glede tega se razhajam z bistro in simpatično rekonstrukcijo M. De Agnelisa, Enrico Berlinguer; Od solidarnosti k alternativni, v Rinascita, 16. marca 1985).

Po eni plati je sekretar KPI moral poudariti razliko med svojim predlogom in predlogom socialistov, ki je bil značilen za del šestdesetih let in za čelni spopad na levici, se pravi predlogom o alternativni levici – to je o zavezništvu med socialisti in komunisti, ki naj bi v prvi vrsti nudilo možnost, da vanj vložijo svoj prispevek tudi drugi družbeni sektorji, sindikati in kolektivna gibanja. Napetosti na levici, med socialisti in komunisti, ki so prvi iskali širši prostor znotraj takoimenovane bipolarizma krščanska demokracija–KPI, so bile takšne, da je bila zavoljo njih popolnoma nesprejemljiva vnovična uporaba izraza, ki je že bil socialističen. Pri tem je treba upoštevati še dejstvo, da bi na takšen način potrdil usmeritev, ki so jo bili njeni zagovorniki

že zavrgli.

Ti elementi so že sami po sebi odsvetovali poseganje po alternativni levici tudi na ravni izrazoslovja. Pač pa bi lahko ostali pri preprostem in navadnem izrazu *alternativa*: pri zavezništvu, ki bi bilo alternativno vladnemu zavezništvu, ki je bilo (še za kratek čas) opto na krščansko demokracijo. Vendar pa se zdi, da je odločitev za *demokratsko alternativo* prinašala dve prvini ali morda celo dve težnji. Najprej naj bi ne šlo samo za namig, da KPI ne išče nedemokratskih alternativ (kot so narobe razumeli tudi nekateri ugledni raziskovalci), marveč v večji meri za sporočilo, da je KPI mnenja, da mora takšna strategija pritegniti skupaj s socialisti tudi druge politične sile (in socialisti so bili s tem oropani prednostne vloge, ki so jo imeli v sistemu komunističnih zavezništev vsaj do leta 1976), posebej pa sile laične demokracije, to je vsaj republikance in socialne demokrate. Predvsem pa je izraz *demokratska alternativa* odpiral vrata najbolj protislovnemu sobesedniku, ki se je temu pogosto najbolj upiral, ki je bil po mnenju nekaterih neizogibno nujen in ki so ga na različne načine opredeljevali kot: katoliške množice, katoliške demokrate, napredne sektorje katoliškega sveta. V tej drugi različici demokratska alternativa, ki je bila brez dvoma verodostojna, ni pretrgala svoje popkovine z zgodovinskim kompromisom in je postala predmet tako kritike socialistov (kritike, ki je bila včasih instrumentalizirana in ob nekaterih priložnostih zlonamerna, ki pa je bila brez dvoma protislovnostna spričo dejstva, da je šlo za stranko, ki je vedno tesneje sodelovala s krščansko demokracijo, češ da v komunistični partiji in njeni temeljni strategiji še vedno straši strah združevanja (komunistov s socialisti, op. pr.)

V kakšnem pomenu je alternativa »demokratska«

Ker ta moja razlaga ne predstavlja natančne in podrobne eksegeze tekstov, je moč v njej odkriti pretiravanje. Vendar pa je tisto, kar je treba podčrtati in izločiti, način, kako so zadevo dojemale druge politične sile. Pri tem pa ni nikakršnega dvoma, da so socialisti ne glede na svoje politične poti dojemali demokratsko alternativo kot goljufivo strategijo za obnovo nekaterih mogočih različic obdobja nacionalne solidarnosti. Krščanski demokrati pa so jo s svoje strani pojmovali kot ponudbo za sodelovanje in kot prizadevanje partije, da pritegne k sebi del njihovih katoliških privrženecov, se pravi kot izziv. Med krščanskimi demokrati pa je bil, kot se zdi, vsaj Andreotti tisti, ki je s priliko o dveh pečeh, iz katerih bi se bilo moč oskrbovati (o socialistični in o komunistični), pustil odprta vrata za novo srečanje.

Ostaja pa bistvo: ne glede na različne načine formuliranja in ne glede na pavilnost notranje in mednarodne razlage tistih dogodkov, ki naj bi jo omogočili in naredili nujno, je bila demokratska alternativa v veliki meri dojeta na napačen način. Ali pa je morda vsebovala prvine hotene dvoumnosti. Ta dvoumnost ni pojejnala niti v nadaljevanju, ko so se semantičnim težavam pridružili politični problemi, ki so bili povezani z iskanjem in prepričevanjem morebitnih političnih in družbenih zaveznikov. Toda še preden se lotimo vprašanja nujnih zavezništev, je treba razlikovati med posamičnimi pojmovanji alternative in pretehtati posledice.

Prvo pojmovanje alternative je tudi najbolj preprosto, najlažje, ko ga je treba opredeljevati, in najbolj razumljivo. V tej različici predstavlja *alternativa tisto vladno večino, ki bi vključevala komunistično partijo in izključevala krščansko demokracijo*, vsaj takšno, kot je bila. Kajpada je veliko stvari, ki bi jih bilo treba razjasniti, začeniši z vprašanjem, kako naj nastane takšna

koalicija in iz kakšne kakovosti in količine političnega in volilnega soglasja naj bi zrasla. V najbolj neposredno očitni različici predstavlja količina soglasja petdeset odstotkov parlamentarnih sedežev in še enega zraven. Toda brž ko se lotimo teh plati, za katere priznam, da še zdaleč niso obrobne, se pogovor zaplete, odpre pa se pot k drugim pogledom na alternativo. Toda še preden nadaljujemo po drugih poteh, se je treba zaustaviti tam, kjer se alternativa v bistvu pojavlja kot vladna večina.

Dejansko je protislovje, da je bilo takšne alternative, ki je kot večina za vladanje vključevala komunistično partijo in izločala krščansko demokracijo, v tej deželi na krajevni ravni precej. Razvejene koalicije, ki so predstavljale alternativo levice in demokratsko alternativo, so upravljale obsežna in številna območja Italije, območja, ki še zdaleč niso imela postranskega pomena (velika mesta, kot so Torino, Milano, Genova, Benetke, Bologna, Firenze in Rim ter celo mesto, kjer številčna večina ni bila zagotovljena vnaprej, se pravi Neapelj). Lahko bi trdili in dejansko so tako tudi že zatrjevali, da so politična zavezništva na krajevni ravni, politična stabilnost tamkajšnjih lokalnih svetov in njihove reformatorske zmožnosti vnaprej upodabljali tisto, kar naj bi skušala in znala ustvariti demokratska alternativa tudi na vsedrjavni ravni. Na krajevni ravni je šlo vselej za zavezništva med strankami, *kakršne so bile*, ne da bi katerikoli udeleženec v koaliciji skušal »spreminjati«, drugega; šlo je torej za polno privolitev v razlike in celo za izkoriščanje teh razlik, volilnih privrženecov, skupin, pristojnosti, programskih usmeritev in ciljev kot pozitivnih sestavin, za vzajemno obogatitev in za čvrsto zasidranje v družbenem in gospodarskem tkivu posamičnih območij. To je šlo tako daleč, da so se levi lokalni sveti pogosto razširili na druge pogodbene partnerje, kar so utemeljili s potrebo po tem, da je treba prisluhniti tudi interesom in potrebam, ki bi bili sicer žrtvovani, in zagotoviti predstavništvo v organih za odločanje tudi tistim pomembnim izsečkom družbe, ki bi bili sicer izločeni.

Po drugi plati pa je formula 50+1 sedežev pogosto zadoščala tudi za upravljanje in za uveljavljanje sprememb. Prav tako pogosto sta KPI in socialistična stranka sami postavljali na noge zavezništva za upravljanje, ne da bi morali za to žrtvovati družbenopolitično predstavništvo, ne da bi izgubljali programski polet, ne da bi se izkazalo, da zaostajata za družbo okoli njiju in ne da bi postali žrtvi sektaštva ali dogmatizma. Nasprotno sta bila prav očitna zmožnost upravljanja levih svetov in njihova sposobnost, da združujejo politično stabilnost s sposobnostjo reformiranja, temelj velikega zasuka iz leta 1975, ko italijansko volilno telo že obstoječih levih svetov ni le okrepilo, marveč je na temelju neposrednega primerjanja med tistim, kar je vedelo in kar je zvedelo o delovanju teh svetov, in med (slabo) učinkovitostjo tistih svetov, ki so vključevali krščansko demokracijo, ki je imela v njih pogosto prevladujočo vlogo, privolilo v »tveganje« in je stavilo svoja upanja na učinkovitost levih svetov in na obete levih strank tudi drugod (vse raziskave potrjujejo, da se volivnemu telesu ne glede na nekatere pojave nezadovoljstva in na pojemanje privlačnosti te formule ni bilo treba pritoževati zavoljo svoje odločitve iz leta 1975; zastoj KPI v letu 1985 je treba v največji meri pripisati drugim dejavnikom, težave ali pa nezmožnost obnavljanja levih svetov pa so odvisne predvsem od političnih odločitev socialistične stranke; kar pa seveda ne glede na to ostaja problem).

Nadaljevanje prihodnjič

Razgledi po svetu 17. januarja 1986

ŠPORT - ŠPORT - ŠPORT - ŠPORT - ŠPORT - ŠPORT - ŠPORT - ŠPORT - ŠPORT

Ekipa Sloga A - Under 16 - nosilke naslova pokrajinskih prvakinj 85

Netočnost jadranskih strelcev

Odbojkarice Mebla brez bojzani v Pordenonu

S počitkom v namiznem tenisu so se občutno zmanjšale možnosti uspehov ostalih dveh elitnih ekip.

Dobra je bila vsekakor vest iz Pordenona, kjer je Meblo odvezel set favoriziranim in objektivno močnejšim nasprotnicam v odbojkarški B-ligi. Meblo je osvojil prvi set in v tretjem že vodil z 11:7 ter imel servis pri 13:13 in 14:14. Dejanski poraz (1:3) je odkril drugo plat te ekipe, ki se izkaže proti močnejšim nasprotnicam, zaspri pa proti šibkejšim.

Močno negativna pa je bila izkušnja Jadrana v Padovi proti možni žrtvi Ki-

dland. Prvi polčas je dobro obetal, nadaljevanje pa so igrali skoraj samo domačini. Tržačanom žoga nikakor ni hotela skozi obroč. V tem delu tekme so si domačini nabrali odločilno prednost in jo nato previdno in brez naprezanja upravljali do konca. Pri Jadranu je bil najboljši strelca Marko Ban (22 pik), najboljši igralec pa Peter Žerjal.

Jadran bo v nedeljo začel povratni del prvenstva proti Montecatiniju, Meblo pa bo v soboto zaključil prvi del proti ekipi Tregarofani iz Padove. Namizni tenis bo na sporedu 1. febr.

V drugi in tretji nogometni kategoriji

Napadalci zelo učinkoviti

datno zmago 4:0 v gosteh so slavili tudi Brežani, čeprav je treba upoštevati, da so igrali proti CUS-u, ki je daleč najslabša ekipa prvenstva. Kras je z minimalno zmago 1:0 proti Aurisini obdržal stik s Primorjem, ki je tudi zmagalo na tujem. Z 2:0 je odpravilo San Marco. Od slovenskih društev je podlegla le Gaja, ki je po tekmi z Unionom obtičala v spodnjem delu lestvice.

26. januarja bo Vesna igrala v gosteh proti Stocku, Zarja pa proti Arrigo-sport. Primorje bo doma igralo proti Chiarboli, Primorec pa naj bi imel lahko delo s CUS-om. Kras - San Nazario in derbi Breg - Gaja bosta dopolnila program.

Zelo razpoloženi napadalci so dali pečat nogometni nedelji v drugi in tretji amaterski ligi.

Vesna in Zarja sicer nista uspeli dohiteti miljsko Fortitudo na vrhu lestvice v drugi kategoriji, predvsem Bazovci pa so še izkazali s štirimi goli (4:1) proti solidni ekipi S. Sergio. Vesna se je zadovoljila le z dvema zadetkoma, ki pa sta zadostovala za zmago (2:1) proti CE Prisco.

V tretji kategoriji so goli kar deževali na tekmi Chiarbola-Primorec. Treben-ci so jih nasuli pet in izkupiček 5:2 je nedvomno popravil slab vtis prejšnjega kola in dal enajsterici novega elana. Iz-

Odbojka

Dva uspeha Sloga

V nižjih odbojkarških ligah je treba zabeležiti dve zmagi Sloga. V C-2 ligi je Sloga zmagala v gosteh po zelo trdem boju (3:2) proti Fontanafreddi, v D-ligi pa so dekleta iz vzhodnega Krasa doma premagale z enakim izidom Kontovel. Potek slednje tekme, v zadnjem setu katere so Kontovelke vodile že s 14:9, je bil skrajno razburljiv.

V moški C-2 ligi je Bor nerodno doma izgubil proti goriški Olympii.

Pokal Skdanc

Kriško SD Mladina bo v nedeljo 16. februarja v Ravasclettu priredilo smučarsko tekmovanje v veleslalomu. Z izjemo najmlajše kategorije bo za vse ostale proga merila približno 700 metrov. Imela bo 170 metrov višinske razlike in od 25 do 27 vrat. Prijave se bodo zaključile ob 19.30 dne 13. februarja v domu A. Sirka v Križu.

Božja kazen?

Avtomobilski rally od Pariza do Dakarja prirejajo že nekaj let pod pretvezo tehnološkega napredka, propagiranja športa in modernizacije držav skozi katere bobneča karavana potuje.

Iz premožnejše in urejene Alžirije se v orščju Sahare motorji, avtomobili in celo kamioni podijo po pesku in kamnih Malijsa, Nigerja, Mavretanije in Senegala. V nobeni od teh dežel ne trpijo revmatizmov, ker dežja skoraj ni. Trpijo pa žejo in seveda lakoto. Ob retoričnih geslih katere s seboj nosijo organizatorij in psevdoprijatelji afriških narodov se največ širijo mode po lažnih potrebah domačega prebivalstva, ki cagiv, hond, suzukijev, renaultov in podobne pločevine še zdaleč ne potrebuje.

Če bi smrt (v helikopterski nesreči) organizatorja Thierryja Sabina pokopala tudi zamisel rallyja, bi jo lahko smatrali za prvo božjo pomoč lačnim ljudem tega dela sveta.

Lendl zmagal v NY

Čeh Ivan Lendl je zmagal na teniškem turnirju «Masters» v New Yorku in potrdil, da je še vedno prvi na svetu. V finalu je moral njegovo premoč priznati mladi 18-letni Nemeč Boris Becker.

«Što se babi snilo, to se babi htilo»

Z občinskim odbornikom Slovenske skupnosti v Trstu, profesorjem Alešom Lokarjem, zadnje čase ne polemiziramo več. Pa ne zato, ker bi si polemične osti ne zaslužil, pač pa zato, ker mislimo, da je naša slovenska javnost že razumela, da je njegova stiska tudi v nerazčiščenem odnosu njegove stranke do konzervativnih in nacionalističnih koalicij v Trstu in na deželi. Konec koncev je to splošen problem, ki v prvi vrsti zadeva SSK in njeno zgodovinsko razpetost med nujami poudarjanja slovenskega dostojanstva ter vsakodnevno prakso povezovanja z oblastjo, ne glede na to, kako se do nas obnaša.

Če se torej vračamo na polemiko je zato, ker v Lokarju in njegovem početju najpogosteje zapažamo poudarjene nekatere značilnosti, ki so skupne širši sredini, katere je on pravzaprav le simbol. Zato bi mu najraje odpustili, obsodili pa vse, ki njemu in nosilcem njegove politike dajejo potuho v imenu «vse-slovenske vzajemnosti», če si lahko pri Cankarju sposodimo prispodobo.

Lokar je pravzaprav «jolly» tržaške politike, saj so naši meloni in demokristjani v njem opredelili lik Slovenca, ki bi jim bil po godu.

Naj nas torej ne čudi, da bomo našli prof. Lokarja, ki sicer poučuje (če se ne motimo) kemijo ali nek drug predmet, povezan z industrijsko proizvodnjo, med razpravljalci «slovenskega intermezza» pariške razstave Trouver Trieste, ko bo stekla beseda o vlogi Slovencev v tržaški besedni umetnosti.

Zakaj Lokar? Morda zato, ker je SSK pač hotela biti zraven, kot je bila zraven, ko so pariško TT načrtovali s formulo «brez Slovencev» (na zahtevo hipernacionalistov). To, da smo Slovenci nenadoma spet v ospredju, namreč ni prav nobena zasluga prof. Lokarja ali občinske uprave demokristjana Richettija z meloni in drugo sodrgo, pač pa predvsem sad spoznanja pariških kulturnih krogov, da jim iz Trsta pošiljajo «pocukran drek» (če si lahko dovolimo krepko primer). No, spet bo muhica vreščala, da je orala ledino...

Sicer za smo prof. Lokarja spoznali v zadnjih mesecih kot neumornega «vesoljnega predstavnika» naše manjšine. Priznanja sicer ni zaslužil na bojnem polju, zato pa so mu ga priznali prijatelji. Tako «Primorski», ki ga je meni nič tebi nič uvrstil med manjšinske zastopnike, ker je našel pot do mikrofona na občnem zboru SKGZ, pa čeprav kot

Richettijev zastopnik.

Drugič pa se je z naslovom «zastopnika zamejskih Slovencev» bohotal v Washingtonu, na proslavi visoke obletnice nekega Laušeta, zagrizenega protikomunista, iz žebotovega kroga, ki se je proslavil tudi s tem, da je v svojem fanatizmu hotel prepričati ameriške sodržavljane, naj ne sodelujejo s Slovenijo, dokler je pod «komunističnim jarmom». Ali je mogel manjkati prof. Lokar s svojim govorom? Seveda ne. Vendar si tudi tedaj ne bi smel privoščiti zastopstva naše manjšine.

Staremu ameriško-slovenskemu anti-komunistu bi lahko čestital v imenu svojih sodelavcev in pokroviteljev. V našem imenu vsekakor ne. Naj nas torej drugič, ko bo šel zastopati slovenski narod, kar odpiše s seznama.

Vendar ni vsem jasno, kolikšna so politična in številčna razmerja v naših krajih. Mednje moramo žal uvrstiti tudi «Primorske novice», ki izhajajo v Koprju in so v eni izmed zadnjih števil na uvodno mesto postavile vest o občnem zboru goriške SSK. Nobene zavisti, prosim, saj vemo, da bodo z isto pozornostjo poročali tudi o kongresu goriških, tržaških in beneških komunistov. Ne, moti nas definicija PN, da je «Slovenska skupnost, politična stranka, ki v sednji držvi zastopa interese Slovencev». Pazite, ne «ena izmed» političnih strank, pač pa kratkomočno edina. Da je v slovenski Benečiji sploh ni in da je večina Slovencev na Primorskem volilcev komunistične in socialistične stranke, v uredništvu PN dobro vedo, saj so še starejši uredniki ali njihovi starši bili v KPI z Regentom, Tomažičem, po vojni še z Marino in Šiškovičem, pa tudi Petkom Kraljem in drugimi.

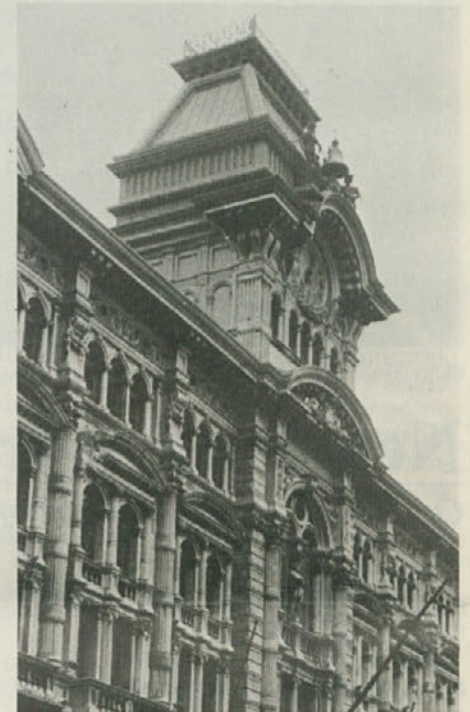
Čemu podcenjevanje levice, partije še posebej? Pravijo Balkanci: «Što se babi snilo, to se babi htilo».

Očitno nekateri projicirajo preko meje svoje skrite želje o tem, kakšna naj bi bila bodoča Slovenija, zato si po svoje slikajo vsaj tisti del Slovencev, ki živijo preko meje. To nismo realni Slovenci, pač pa nedoseženi mit, ki močno zaudarja po starem, plesnivem času edino zveličavnih slovenskih narodno-buditeljskih in predvsem meščanskih, s komunizmom in drugimi narodi nekompromitiranih strank. Jojmene, kam nas je to zavedlo, vendar smo se morali izkašljati, ko opažamo podobne pojave celo na Primorskem. Da so za nekatere v beli Ljubljani sveta resnica in ustalje-

na vedenjska shema, nas ne čudi več.

Sedaj naj se ne razburjajo in nas proglasaajo za recidive Kominforma. To je namreč že znan pa tudi oguljen alibi za politične kozlarije, na obeh straneh meje.

Črt

DAROVİ IN PRISPEVKI

Ob poravnavi naročnine so v sklad Dela prispevali tovariši: s Padrič: Grgič Vida L. 4.000, Žagar Alojz L. 4.000, Grgič Karel L. 4.000; s Kolonkovca Mikež Rudi L. 4.000 in Primosi Zorka L. 4.000.

V spomin na dragega moža Karla prispeva Godnič Roza iz Nabrežine L. 5.000 v sklad Dela.

Petaros Mario iz Boršta 89 L. 4.000, Štoka Slavko s Kontovela L. 4.000, Alojz Pirc iz Saleža L. 4.000, Lovriha Radivoj iz Doline L. 9.000.

Ob 12. obletnici smrti nepozabnega moža in očeta Josipa Kral od Domia darujejo žena Vera, hčerka Ervina in sin Jordan L. 20.000 v sklad Dela.

V spomin Pavle Primosi daruje sva-kinja Zorka Primosi L. 50.000 v sklad Dela.

Sekcija KPI Devin-Nabrežina izreka iskreno sožalje svojcem umrlega tovariša Franca Sardoča in prispeva L. 50.000 v sklad Dela.